

BRANDEN IN DE HEMEL

BRANDEN IN DE HEMEL

L. Marlaux

Waarom zijn we bang voor heksen en niet voor
degenen die hen levend verbranden?

Mijn leven. Mijn verhaal.

L. Marlaux

WOORDEN UIT MIJN ZIEL

ISBN/EAN 9789403697451

NUR 402

©2024 L. Marlaux

Eerste druk: april 2024

Titel: Branden in de hemel

Omslagontwerp: L. Marlaux

Illustraties: L. Marlaux / Dirk Vandooren / Ivan Peel / Canva

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder de
uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming
van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering.

Dit verhaal is fictief.

Elke gebeurtenis met bestaande personen
of gebeurtenissen berust op toeval.

Contact: lmarlaux.auteur@gmail.com

www.lmarlaux.jouwweb.be

Nieuwpoort, België

DIT BOEK WORDT OPGEDRAGEN AAN

Johanna De Deyster

Alle heksen en tovenaars die op barbaarse wijze om het leven werden gebracht omdat ze anders waren.

Alle slachtoffers van gruwelijke daden gepleegd door de roomse kerk en het politiek systeem.

Fernand Pieters, mijn oudste lezer. Sterretje aan de hemel.

Monique Cloet. Sterretje aan de hemel

John en Ely Cloet.

Andy. Mysterieuze ster aan de hemel.
Schijn je licht op de mensen die het verdienen.

Iedereen van wie ik zielsveel hou.

SPECIALE DANK AAN

Dirk Vandooren. Bedankt voor de machtige foto!

Ivan Peel. Bedankt voor de perfecte foto van het herdenkingsbord!

Veerle Luts. Bedankt voor zoveel moois!

Fiona. Zonder woorden!

Marc Van Soom. Zonder woorden!

Ann Verheye. Zonder woorden!

Ook een speciale dank aan Walter Lelièvre, stadsarchivaris bij stad Nieuwpoort en Erwin Pelgrim, auteur van het boek 'Nieuwpoort. De Vlaamse heksenstad'

Vicky. Atelier Mystique, Ichtegem.

Er was eens...

Wat als er helemaal geen sterren aan de hemel stonden? Wat als sterren niet zijn wat we denken? Wat als het licht niet komt van verre zonnen. Wel van onze vleugels wanneer we in engelen veranderen? Het lot roept ons allemaal. Daar is geen ontsnappen aan. Wat als er een wereld achter de wereld bestaat waar we allemaal verenigd zijn? Zijn we allemaal onderdeel van een geweldig verhuisplan?

Magie is overal om ons heen. Je hoeft alleen maar te kijken.

Kijk. Kijk goed.

Tijd en afstand. Niets is wat het lijkt. We zijn allemaal verbonden. Elke geboren baby draagt een wonder met zich mee. Ieder heeft een eigen uniek doel. We zijn reizigers op koers naar ons lot.

Wees wel gewaarschuwd. Terwijl we het licht opzoeken kan de duisternis ons ineens inhalen. De eeuwige strijd tussen goed en kwaad, tussen donker en licht.

Wat als we allemaal deel uitmaken van een groot patroon en dit ooit begrijpen? Wat als er ooit een dag komt dat we worden herenigd met degenen die ons zijn voorgedaan en wie we door de eeuwen heen hebben liefgehad? Wat als we allemaal sterren worden en branden aan de hemel?

Wat als de bovenstaande woorden uit de film *A Winters Tale* niet uit de lucht gegrepen zijn? Wat als de film geen fictie is? Wat als de sprookjes van weleer gebaseerd zijn op waarheid? Waarom wordt een heks in de producties van Disney afgeschilderd als een boosaardig wezen? Aanzien sommigen daarom hun stiefmoeder als the wicked witch? Waarom vertellen sprookjes het verhaal van goed en kwaad? Waarom begint een sprookje altijd met een droom en eindigt die met de droom die uitkomt? Sneeuwwitje zingt aan het begin van haar verhaal 'One day my prince will come.' We weten allemaal hoe het eindigt.

Goed en kwaad. Donker en licht. Hemel en hel.

Het kwaad kan alleen triomferen als goede mensen er niets tegen doen. De wereld is een gevaarlijke plek. Niet vanwege degenen die kwaad doen. Wel vanwege degenen die toekijken en niets doen. Een goed mens is vrij, ook al is hij een slaaf van het systeem.

Dit is een roman, geen geschiedenisboek, geen naslagwerk, geen

sprookje en zeker geen middel om mijn mening op te dringen.

Ieder heeft een andere kijk op de *geschiedenis* van de *heksen* en ieder heeft een eigen mening over wat nu aan de hand is in de samenleving. ‘Branden in de hemel’ is hoe ik het zie.

In het eerste hoofdstuk vertel ik over Jeanne Panne. In het tweede en derde hoofdstuk bespreek ik de heksenvervolgingen van toen en die van nu. In het vierde hoofdstuk leg ik de link tussen de *heksen* en de machtigste families van deze wereld. En in het vijfde hoofdstuk zoeken we samen uit of je zelf een heks bent of hoe je er een kan worden.

Probeer dit boek te lezen met een open blik en niet te veel stil te staan bij details die we toch niet kunnen achterhalen.

De mysteries van dit verhaal liggen verscholen in het *duister* van deze wereld. De wereld is donker. Licht is zo waardevol.

Kom...

Ik heb een verhaal te vertellen.

1

Jeanne Panne

‘Verbeelding is de meest wonderbaarlijke, bijzondere en onvoorstelbare kracht die de wereld ooit heeft gekend. Alles wat je je kan voorstellen is echt. Verbeelding is de realiteit van de dromer. Hoop ligt in de moed van degenen die dromen durven waar te maken.’

Dit beweerde de schrijver *Napoleon Hill*. Zijn wijsheid staat in koeien van letters op mijn muur in de slaapkamer. Ik geloof in die *quote*. Ik sta er ’s morgens mee op en ga er ’s avonds mee slapen.

De nachtelijke hemel werd verlicht met een betoverende gloed terwijl de maan zijn spookachtige straling door het dunne wolkendek verspreidde. De lucht was levendig. Het was zo’n nacht waar het licht van de maan zoveel moois liet schitteren en tegelijk zoveel verborg in zijn schaduwen. Venus stak haar hoofd boven de horizon en een paar sterren gluurden door het gaas. De unieke energie van de volle supermaan was overal voelbaar. Hier was geen ontsnappen aan. Ik draaide me zuchtend om in mijn slaap. De kracht van de blinkende bol had mij ook in zijn macht. Ik droomde en kreunde uit protest

tegen de nachtelijke kilte.

‘Elize... Kom, Elize...’

Mijn lichaam zweefde door het ijle. Ik volgde het geluid van de vrouwelijke stem door de duisternis. Hoe hard ik ook probeerde me van de echo af te wenden, hoe vlugger ik door de leegte dwaalde.

‘Elize... Hier, Elize...’

De obscuriteit maakte plaats voor een heldere, oranje gloed, de nachtelijke kilte voor verschroeiende hitte.

Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht. Het beeld bleef branden op mijn netvlies. Wat had ik zojuist gezien? Ik week mijn vingers een stukje uit elkaar.

‘Elize... Wees niet bang, Elize... Je bent aan het dromen, Elize...’

Zwevend baande ik me een weg tussen de menigte. Mensen, groot en klein, gilden naar een gedaante op een vuurstapel.

‘Kom, Elize... Wees niet bang... Kom...’

Hoe harder ik me verzette tegen de lokroep, hoe sneller ik zweefde in de richting van de vuurhaard. Tussen enkele ketters hield ik opeens halt. Ik keek met afschuw naar het tafereel. Iedereen hield een vod voor de mond. De stank was niet te harden. Verschrikt keek ik naar de vrouw in de vlammenzee. De vuurspetters schoten hoog de lucht in. De zwarte rookpluimen stegen op naar de hemel.

‘Kom, Elize... Niet bang zijn...’

De sussende woorden maakten plaats voor gruwelijk geschreeuw. Ik voelde de tranen over mijn wangen bungelen en keek om me heen. Op de gezichten van de omstaanders zag ik afschuw en woede. Bij sommigen merkte ik zelfs een spottende glimlach.

‘Zo. Hier zijn we ook vanaf,’ sprak een vrouw minachtend in de menigte. Velen knikten instemmend. Ik kon niet geloven wat ik hoorde.

‘Ze weten niet wat ze zeggen, mijn lieve kind.’

Ik schrok en draaide me in de richting van de stem. Ik keek van de verschijning naar de brandstapel en terug. Voor mij stond de vrouw die nog smeulend aan de schandpaal hing. Haar grijze haren wapperden in de wind. Het leek wel alsof ze zweefde in helder licht en aan haar voeten nog steeds vlammen likten.

‘Hoe? Wie? Hoe?’

De verschijning grinnikte.

‘Mijn naam is Jeanne Panne.’

‘Jeanne Panne? De heks van Nieuwpoort? Jeanne Panne...’

‘Inderdaad. Wil je het woordje heks niet meer gebruiken? Dit siert me echt niet.’

Ik keek beschaamd van haar weg.

‘Het geeft niet, kind. Iedereen noemt me zo. Toen en nu nog steeds.’

‘Je bent dan ook een beroemdheid in onze stad.’

‘Ben ik beroemd of berucht?’

‘Ik zou het echt niet weten. Eigenlijk ken ik alleen je verhaal uit de boeken en ook een beetje door de heksenfeesten.’

Jeanne lachte.

‘Mijn verhaal? Niemand kent mijn verhaal. Ze kenden het toen niet en zeker nu niet. Wie schreef mijn historie?’

Ik trok mijn schouders op.

‘Degenen die deze gruwelpraktijken goedkeurden.’

‘Wie kan zoiets barbaars nu toestaan?’

‘Dezelfde soort als degenen die Jezus veroordeelden en de opdracht gaven om hem aan het kruis te nagelen.’

Mijn ogen werden groot. Jeanne Panne keek me vermanend aan.

‘Elize. Je bent een verstandige vrouw. Denk! Je stelt je bij alles vragen en terecht. Waarom niet bij mijn verhaal?’

‘Hoh... Omdat het voor mij duidelijk is. Heksen werden gewoon verbrand.’

‘Heksen?’

‘Sorry...’

‘Waarom werden we verbrand? Dit is de vraag die je je moet stellen. Waarom en door wie. Ik zweef nu al eeuwen rond op zoek naar iemand die mijn verhaal kan vertellen en ik wil dat jij het doet.’

‘Ik?’

Ik lachte nerveus.

‘Ja! Jij! Ik zal je alles laten zien. Wanneer je eenmaal begrijpt hoe de wereld in elkaar steekt, zul je er nooit meer anders over denken. Ik beloof het je.’

‘Ik weet het niet zo goed. Ben ik wel de persoon die je zoekt? Er zijn zoveel mensen die veel beter schrijven. Kun je dit niet aan hen vragen?’

‘Nee. Jij bent speciaal en je woont ook nog eens letterlijk op de grond waar ik rondzwierf. Jij, Elize, bent uniek en daarom wil ik dat je het doet. Het zal je niet teleurstellen.’

Ik keek naar de gloeiende overblijfselen van de brandstapel.

‘Mag ik hierover nadenken? Je overvalt me een beetje,’ sprak ik smalend.

‘Doe maar. Ik zie je wel een van deze nachten.’

Jeanne glimlachte terwijl haar verschijning vervaagde. Ik bleef beduusd achter terwijl een paar mannen het verkoolde lichaam naar beneden haalden. Ze gooiden het op een kar alsof het een *fait divers* was en brachten het weg. Naar waar?

‘Het antwoord kan Jeanne Panne je geven’, spotte mijn rechter Hufter.

‘Wil je het wel weten?’, fluisterde mijn linker.

Ik snakte naar lucht en werd ademloos wakker uit de nachtmerrie die zo echt voelde. Het duurde even voordat ik besepte dat ik in bed lag, veilig voor de angstaanjagende beelden uit mijn droom. Gedesoriënteerd knipte ik het nachtlampje aan en keek door de openstaande terrasdeuren naar buiten. De supermaan stond hoog aan de hemel.

‘Ben je er terug mee aan het rammelen? Hoe is het mogelijk?’

Zuchtend stapte ik uit bed en liep naar buiten. Het landschap werd verlicht door de grote bol aan het firmament. Ik zuchtte bij het aanschouwen van zoveel moois.

‘Wat zie je er prachtig uit en wat is je energie krachtig. Je licht doet zoveel deugd in deze donkere periode. Hiervoor wil ik je bedanken. Maar... Wil je me alstublieft ook beschermen tegen deze nare dromen. Ik sta nog te trillen op mijn benen.’

Ik glimlachte om mijn discours en liep terug naar binnen. Van slapen zou ook niet veel meer in huis komen.

Slurpend van de te hete koffie bekeek ik de laatste Coronacijfers op de computer. Waar zou dit eindigen? Was er nog iemand veilig? Hoelang moesten we nog in afzondering? Zoveel vragen, geen antwoorden.

‘Mama. Ik heb vandaag geen online les en al mijn taken zijn al gemaakt. Mag ik eventjes gaan skaten?’

Ik was zodanig in gedachten verzonken dat ik Tommy niet had horen binnenkomen. Ik schrok van zijn aanwezigheid.

‘Van mij mag je maar wees voorzichtig. Ik wil niet dat je nogmaals wordt gecontroleerd door de politie. En je mondmasker niet vergeten!’

Tommy zuchtte en rolde met zijn ogen.

‘Ik heb het echt gehad met al die regeltjes. We mogen niet meer leven. Ik ben het kotsbeul!’

‘Mama heeft er ook genoeg van, vent. Wat doen we eraan? Maak er het beste van, hou je aan de regels om problemen te vermijden en de rest zien we wel.’

Zuchtend gooide Tommy de deur achter zich dicht. Ik bleef peinzend achter.

‘Hij heeft gelijk. Ze pakken de jongens hun jeugd af en die kunnen ze nooit opnieuw beleven,’ sprak mijn rechter Hufter terwijl ik de documenten van de procureur des Konings nogmaals las. De eerste brief was aan Tommy gericht. Een verwittiging na controle op straat terwijl hij stond te praten met twee vrienden. De tweede brief was aan mij gericht. Zuchtend las ik de blokletters bovenaan de pagina: *‘Hoe voed ik mijn kinderen op in Coronatijden’*

‘Hoe durven ze? Hoe is het mogelijk? Wat is het volgende? De kinderen mogen niet naar school, alles is gesloten, we worden constant gecontroleerd en die mondmaskers... Ik krijg er de kriebels van. Hopelijk houdt Tommy zich een beetje aan de regels, ook al zijn sommige absurd. Een boete kan ik missen als kiespijn.’

Ik liep zuchtend naar de badkamer. De gedachte dat ik zeker boodschappen moest doen maakte me misselijk.

This town (town) is coming like a ghost town
All the clubs have been closed down
This place (town) is coming like a ghost town
Bands won't play no more
Too much fighting on the dance floor
Do you remember the good old days before the ghost town?
We danced and sang, and the music played in a de boomtown

De zon stond al hoog aan de hemel, geen wolkje te bespeuren. Ik genoot van de muziek in mijn oortjes terwijl ik naar Nieuwpoort Bad fietste. Af en toe passeerde een wandelaar of een fietser. Halt houden en eventjes rusten op een bankje zat er niet in. Alle banken waren met linten afgespannen. Toch stopte ik even om wat foto's te nemen en te genieten van de stilte. Zo rustig was het hier nog nooit geweest nu niemand naar de kust mocht komen, ook niet de tweede verblijvers tot groot ongenoegen van sommigen. Ergens had ik zelfs gelezen dat iemand de staat had aangeklaagd. Hij eiste vijftig euro per dag zolang hij niet naar zijn appartement aan zee mocht komen.

'Dit gaat van kwaad naar erger. Eigenlijk hebben ze hier niets te zoeken. Het virus is veel te gevaarlijk. Sommigen denken alleen maar aan zichzelf.'

Ik was zodanig in gedachten verzonken dat ik de twee fietsers niet zag aankomen uit tegenovergestelde richting. Met hun elektrische tweewieler reden ze alsof hun leven ervan afging.

'Let op! Politiecontrole!', riep er een met een Antwerps accent.

Zuchtend stapte ik terug op mijn fiets, deed mijn muziek uit en stopte een tiental meter verder ter hoogte van de politiewagen.

'Hey, Elize. Aan het genieten van het mooie weer?'

Glimlachend stapte ik af en deed mijn mondmasker op.

'Bovenal aan het genieten van de stilte hier. Zoiets maken we nooit meer mee.'

'Tja... Wij kregen de opdracht om te controleren op tweede verblijvers. Blijkbaar zijn er nog altijd die het niet hebben begrepen.'

Ik schudde mijn hoofd en fietste verder. Op de zeedijk zette ik mijn fiets opzij en tuurde over het strand naar mijn beste vriendin, de zee.

'Jij laat het allemaal aan jou voorbijgaan. Normaal gezien zou het strand nu al vol liggen met zonnende mensen. Er loopt hier geen kat.'

Ik nam nog enkele foto's om die op Facebook te gooien, stapte terug op de fiets en reed door de villawijk naar het grootwarenhuis. Dagdromend stalde ik mijn fiets in het rek, zette mijn mondmasker op en liep in de richting van de man die de winkelkarren ontsmette.

'Hé!!!! Moet jij niet net als iedereen in de rij wachten?'

Ik schrok en keek in de richting van de roepende stem. Tot mijn verbazing stonden een tiental mensen in de schaduw te wachten op

een winkelkar.

‘Sorry, ik had jullie echt niet zien staan,’ prevelde ik terwijl ik achteraan aansloot.

‘Ja ja, dat zeggen ze allemaal,’ riep ze boos terug voor gans de rij.

Ik werd vuurrood. Was het van schaamte? Neen, het was van woede. De opgekropte emoties en frustraties van de afgelopen weken kwamen naar boven.

‘Mevrouw, mag ik u er op wijzen dat u hier niet mag zijn. U woont hier niet. En naast u? Is dat uw man? U mag niet met twee winkelen. En nog iets... Indien ik de rij had gezien dan had ik niet direct naar de winkelkarren gelopen. Ik heb tijd want ik ben geen tweede verblijver of toerist.’

De vrouw keek me woedend aan en ratelde iets tussen haar tanden. Haar man verliet de rij en strompelde in de richting van zijn wagen.

‘Goed gezegd, Elize. Sommigen denken dat ze zich alles mogen permitteren.’

Ik schrok, draaide me om en trok zuchtend een grimas naar mijn oude buurman.

‘Ik ben zo blij dat ik de kroeg niet meer heb. De horecamensen gaan financieel door de hel. En het is nog niet voorbij. Ik vraag me af welke regeltjes ze gaan toepassen wanneer alles weer open mag.’

Zuchtend begaf ik me naar de winkelkarren. Eindelijk was het mijn beurt. Ik liep de koelte van de winkel tegemoet. Buiten leek het wel alsof de duivel een paar zielen op het vuur had gegooid. Blazend ontsmette ik mijn handen.

‘Rustig, Elize. Ik voel dat je ieder moment kan ontploffen,’ grinnikte de rechter Hufter. De linker gaf hem een tik tussen zijn vleugels.

‘Ze heeft geen tijd om naar jouw stomme commentaren te luisteren want ze mag maximaal een half uur winkelen.’

Ik liep naar de koeltoog en nam wat charcuterie en kaas.

‘Hey, Elize. Moet ik opzij gaan?’

‘Neen, hoor. Ik kan er wel bij. Werk jij maar rustig verder.’

‘Hoh, Elize. Rustig? Moest je weten. Het is de hel om hier nu te werken. De klanten lopen op de toppen van hun tenen. Als je een beetje te dicht bij hen komt, springen ze bijna in de koeltoog van

schrik.'

Ik grinnikte achter mijn mondmasker.

'Echt waar! En de andere personeelsleden... We zitten allemaal op ons tandvlees. De klanten zijn onbeschoft en waar komen ze allemaal vandaan? Ze mogen hier zelfs niet zijn. Aan de verkoopcijfers te zien lijkt het wel hoogseizoen.'

'Ik begrijp sommigen wel. Als je in het binnenland woont en je hebt geen tuin om eventjes buiten te vertoeven dan is de keuze gauw gemaakt om naar je appartement hier aan zee te komen. Daarstraks was er controle aan de jachthaven.'

'Gisteren op alle invalswegen ook. Ze kunnen niet genoeg controleren.'

'Ik kreeg daarnet een standje op de parking van een tweede verblijver omdat ik de rij wachtenden niet had gezien. Ze stonden een beetje verder uit de zon. Ik had er echt niet op gelet.'

Terwijl ik het verhaal vertelde reed de dame in kwestie tegen mijn voeten. Een pijnscheut trok door mijn hiel.

'Zie nu. De dame in kwestie. Moet ik ze in de diepvries plooiën of doe jij het?', vroeg ik smalend aan de winkelbediende.

'Elize... Ik kan je niet helpen, maar ik begrijp je wel,' antwoordde hij terwijl de vrouw zich uit de voeten maakte.

'Weet je? Ik heb het echt gehad. Op bepaalde momenten herken ik mezelf niet meer. Het motto *leven en laten leven* lijkt wel verdwenen. Iedereen loopt elkaar te controleren. Ik betrap mezelf er ook op. Verschrikkelijk vind ik dit.'

'Elize... Dit is toch niet verwonderlijk. Alle dagen horen en zien we overal hoe gevaarlijk het virus wel is en dat de maatregelen strikt moeten gevolgd worden. Je bent niet de enige. Zet het van je af.'

De volle maan stond aan de horizon. Ze had een rode gloed. De bevroren grond glinsterde onder haar schitterende licht. Er waren niet alleen fonkelende sterren aan de hemel, het hele landschap was verlicht met een feeëriek schijnsel. Het zand kraakte onder zijn voeten. De kou kon hem niet deren. Hij genoot van dit magische schouwspel. ‘Als dit geen magie is, dan weet ik het ook niet meer,’ fluisterde hij de nachtlucht in. De rook kwam uit de schoorsteen van zijn statige huis. Hij bleef even staan om van het uitzicht te genieten, ademde diep in en blies de inhoud van zijn longen tegen de wind. De lucht dreef in wolkjes mee met de luchtstroming.

‘Zalig,’ mijmerde hij.

Straks zou hij thuis het volle maan ritueel uitvoeren. Hij had er zin in. Hij zou haar hulp vragen, liefde voor zijn gezin, de baby die op komst was, de mensen van zijn stad, zichzelf. Hij zou haar bedanken voor haar energie De maan... Deel van zijn leven, deel van zijn overtuigingen en deel van zijn kracht. Hij duwde de grote krakende deur open en hoorde zijn vrouw gillen vanuit hun slaapvertrek. Hij repte zich naar boven, twee treden ineens. Daar lag ze, badend in het zweet. De meid sprak haar moed in.

‘Duw dan. Nog een beetje. Ik zie het hoofdje al. Nu zal het niet lang meer duren.’

Jan ging op de stoel zitten naast het bed, nam een doekje en depte

het gezicht van zijn vrouw. Ze zag er mooi uit, zelfs nu. Wat hield hij van haar. Vier kinderen had ze hem al geschonken. Zijn rijkdom. Ze keek hem vertederd aan terwijl ze hijgde en pufte.

‘Het lukt me. Ik ben er bijna. Dit wordt onze kers op de taart.’

Hij knikte en kustte haar voorhoofd.

‘Het lukt je. Je bent er bijna. Dit wordt onze kers op de taart,’ herhaalde hij haar woorden. Ze kneep in zijn hand terwijl ze perste. Wat hield ze van deze man. Met al haar kracht duwde ze de baby uit haar lichaam. Het geschreeuw vulde de kamer. De meid knipte de navelstreng door, depte de baby schoon, wikkelde haar in doeken en gaf haar aan Cathelijne die tranen van geluk over haar wangen voelde lopen.

‘Een meisje, een lief, klein, tener meisje,’ sprak ze vol liefde tot haar ogen groot werden van schrik. Ze nam een hoekje van de doek en wreef over het velletje van de baby, net boven haar oog. Daar was een rode vlek te zien. De vlek bleef, vervaagde niet. Ook op een van haar billen stond iets gegraveerd.

‘Dit is een teken van de duivel,’ sprak ze tot Jan. ‘Ons kleine meisje is vervloekt,’ voegde ze er in paniek aan toe.

‘Cathelijne, niet overdrijven, dit zijn geboortevlekjes. Het is een prachtig schepseltje en ze lijkt zo op jou.’

Hij nam de baby van haar over en ging ermee aan het raam staan. Hij keek met zijn kersverse dochter in zijn armen naar de prachtige volle maan en dankte haar in gedachten.

‘Ik wil haar Johanna dopen,’ zei Jan ferm tegen zijn vrouw. ‘Johanna, God is genadig.’

Cathelijne knikte. Ze vond dit een mooie naam en misschien zou God genadig zijn voor haar kind. In gedachten bad ze tot hem: ‘God, bedankt dat u me terug zo’n prachtige dochter hebt geschonken. Bedankt voor uw kracht. Bedankt voor uw steun. Geef mij de moed om evenveel van Johanna te houden als van mijn andere kinderen. Amen.’

Ze zuchtte. Ze was moe, had geen energie meer of was het de gedachte dat de duivel haar een kind had geschonken? Ze huiverde.

Johanna staarde naar het gekriebel van haar vader op het papier. ‘Let goed op. Jeanne, ik zal je leren lezen en schrijven.’

Ze was verzot op haar vader. Ze aanbad hem. Ze vond hem een man van de wereld. Hij wist zoveel en vertelde haar iedere avond verhalen over de maan en het universum. Wanneer ze door de duinen wandelden of door het bos toonde hij haar de verschillende bloemen, planten en bomen. Hij noemde ze bij naam, vertelde haar wat ze ermee kon doen. Hij schreef alles op in zijn dagboeken die hij veilig verstopte in zijn bureau samen met de boeken die hij had gekregen van zijn vader die jammer genoeg jaren voor Jeanne werd geboren was gestorven van verdriet. Jeanne had het verhaal al meermaals gehoord. Hoe hij in de herberg *De Gouden Kop* door zijn vrienden werd beschuldigd van *hekserie*. Hij trok zich die verwijten zo aan dat hij er ziek van werd en een paar dagen later overleed. Grootmoeder was hertrouwd met een lieve man die Jeanne grootvader mocht noemen.

‘Jeanne, hiermee kun je veel mensen helpen. Nooit vergeten,’ sprak haar vader terwijl hij haar de dagboeken toonde. Ze volgde hem op de voet. Ze hielp hem met planten drogen en kruiden mengen en luisterde naar de verhalen die hij vertelde over genezing en verlichting van de pijn.

‘Waar ben je nu weer mee bezig?’

Jeanne wipte uit haar stoel.

‘Papa leert me lezen en schrijven.’

Cathelijne rolde met haar ogen.

‘Je zou beter wat helpen met je broers en zussen. Ze zijn in de moestuin aan het werken. Hup, je moest al terug zijn.’

Jeanne repte zich naar buiten. De zonnestralen prikten in haar ogen. Ze durfde haar moeder niet tegen te spreken uit schrik om een uitbrander te krijgen.

‘Moest dit nu echt, Cathelijne?’

Ze zuchtte.

‘Dit kind loopt alleen maar te dromen. Ganse dagen zit ze ofwel met jou in de studeerkamer, ofwel loopt ze te lummelen in het bos of de duinen. Ze komt terug met haar schort vol planten en kruiden. Wat maak je haar toch allemaal wijs? Jan, de mensen van de stad beginnen zich vragen te stellen. Ze kijken naar haar zoals ik naar haar keek de avond van haar geboorte. Ze is het kind van de duivel. Ik voel het in alles wat ik in mij heb.’

‘Hou nu toch op met die onzin!’

Jan klopte met zijn vuist op de houten tafel. Alle potjes vielen om. Hij vloekte toen hij de grote inktvlek op het papier zag en nam de druipende veer tussen zijn vingers.

‘Cathelijne, lieve schat, Johanna is ons kind, niet het kind van de duivel. Ze is slim, ze is lief, in mijn ogen volmaakt. Kon je haar maar door mijn ogen zien, dan zou je weten dat ik gelijk heb.’

Ze huiverde.

‘Nee Jan, dit kan ik niet en ik vrees dat ik dit nooit zal kunnen.’

Hij keek haar verwonderd aan.

‘Hou je dan niet van haar?’

‘Ik zorg voor Jeanne omdat ik haar heb gebaard. Liefde zoals voor mijn andere kinderen kan ik niet voor haar voelen hoe hard ik ook probeer. Ik bid alle dagen tot God om mij kracht en moed te geven het wel te doen.’

‘Dan moet je dat blijven doen en wie weet kijk je ooit op dezelfde manier naar haar zoals ik dat doe. Ik geef haar dubbel zoveel liefde omdat ze de liefde die de andere kinderen krijgen verdient.’

Hij draaide zich om en liep naar buiten. Hij had lucht nodig en een remedie tegen zijn kater. Een wandeling in de duinen zou hem goed doen. Hier stonden ze. De planten die hij zocht. Hij nam een handvol van de prachtige bloemen, ook wel duizendblad genoemd. Hiermee kon hij aan de slag. Hij zou er thee van zetten en deze avond zijn rituelen uitvoeren terwijl iedereen sliep.

‘Jan, ik dacht wel dat ik je hier zou vinden.’

Hij schrok.

‘Mechelyne, is me dat verschieten. Alles oké?’

Ze knikte.

‘Ik vroeg me af of je deze avond met mij het sikkeleritueel wilt uitvoeren. Met twee kunnen we veel meer energie de kosmos insturen.’

Hij keek haar doordringend aan.

‘Ja, dat zou ik wel willen doen, op één voorwaarde. Dat jij met mij het afweerritueel doet.’

Ze zuchtte.

‘Nog altijd bezig met Jeanne? Cathelijne maakt zich zorgen om niets. Dit kind is anders. Ze is geen kind van de duivel. Ze is zoals wij

zijn, open van geest, ontzettend intelligent en ze heeft oog voor de natuur en al haar krachten.'

'Vertel dit eens aan mijn vrouw.'

'Heb ik al verschillende malen geprobeerd in de stad. Ze heeft er geen oren naar. Ze is altijd gehaast en loopt weg als ze me ziet. Jan, ik denk dat ze ons vervloekt.'

'Cathelijne heeft me lief met alles wat ze in zich heeft. Ik moet ze met mijn bezigheden niet lastig vallen. Ze vindt het maar niets. Gelukkig laat ze me doen. Ik zie je deze avond wel. Kom laat wanneer iedereen slaapt.'

Hij liep terug naar huis in gedachten verzonken. Mechelyne Verstraete, dat was nog eens een speciaal geval. Hij moest lachen. Ze werd dan misschien aanzien als een heks. Meestal had ze het bij het rechte eind. Ze kon dingen voorspellen en haar drankjes en kruiden hadden al veel mensen geholpen.

'Wow, Jeanne. Wat is dit heftig. Heeft je moeder je dan nooit aanvaard?'

Verdrietig schudde Jeanne haar hoofd.

'Begrijp je nu waarom ik mijn verhaal wil vertellen? Dit is een van de redenen. Hierdoor had ik zo'n moeilijke kindertijd. Alleen bij mijn vader voelde ik me goed. Later ook bij mijn grootouders, maar zover zijn we nog niet.'

'Wat zijn die rituelen waarover je vader sprak? Het sikkeleritueel?'

'De druïden beschouwden de maretak als een heilig geneesmiddel. De maretak gebruikt immers de eik om te kunnen groeien. Tijdens de zomer- en winterzonnepunt werd de maretak met een gouden sikkeleritueel van de eik gesneden. Ze zetten er thee van. Die zou goed zijn tegen hoge bloeddruk en ontstekingsremmend. Mijn vader had last van beide. Druïden waren ook magiërs, opvoeders en voorspellers, net als mijn vader en Mechelyne. Ze beschikten over een enorme sterrenkundige kennis en volgens de rapporteurs van toen geloofden ze in reïncarnatie.'

'Reïncarnatie?'

'Geloof je dan niet in wedergeboorte?'

'Hoh. Ik heb hier al veel over gelezen. Sommige culturen beweren dat we meerdere levens hebben en telkens lessen moeten leren.'

‘Mooie theorie, maar hoe denk jij hierover?’

‘Ik weet het niet zo goed. Dat er iets is na de dood, daar ben ik van overtuigd, ook al is er niemand die het mij is komen vertellen.’

Jeanne lachte.

‘Tja... Ik ben er nog niet uit of jij echt bent of mijn brein me parten speelt ’s nachts als ik lig te slapen. Het komt wel. Om terug te komen op je niet aanvaard voelen. Dit is zo herkenbaar. Het heeft ontzettend lang geduurd voor ik mezelf ontdekte en aanvaarde. Ik voelde me nooit ergens thuis. Niet op school, niet op het werk, niet in de massa. Ik wilde zoals de anderen zijn. Echter, het lukte me niet omdat ik me vanbinnen anders voel. De buitenwereld raakt me te veel. Nu heb ik aanvaard dat het oké is om er niet altijd bij te horen. Het voelt super om anders te zijn. Het is oké om mezelf te zijn.’

‘Goed zo, kind. Je hebt gelijk. Het kost enorm veel energie om te zijn wie je vanbinnen niet bent. Het kost ook enorm veel energie om dingen te doen waar je twijfels over hebt.’

‘Ik weet waar je naartoe wilt, maar ik ben er nog niet uit. Ik kijk eventjes de kat uit de boom en wil me hierin door niemand laten beïnvloeden.’

‘Groot gelijk! Luister naar die Hufters van jou. Ik ben hen dankbaar dat ze stil blijven, terwijl ik je mijn levensverhaal vertel.’

Ik grinnikte.

‘Dit gebeurt bijna nooit. Vooraleer je die twee stil krijgt...’

Love is the message, and the message is love
From the streets to the mountains to the heavens above
(Tell everybody) Tell everybody (yeah-hey) what your dreaming of
That love is the message, and the message is love

In de verte hoorde ik de wekker. Met een schok werd ik wakker. Dromen over een lied... Dit was nieuw net zozeer als de vertellingen van Jeanne. Ik was er in het reine mee gekomen. Was het echt? Kwam ze in mijn dromen vertellen hoe het vroeger was? Ik wist het niet zeker. Het voelde wel reëel. Ik moest denken aan het verhaal van de eik en de maretak. Soms voelde ik me als de eik. Ik had genoeg parasieten als de maretak gehad in mijn leven. Ik noemde ze energievampiers. Mensen die je gebruiken om welke reden dan ook en je leeg en kapot achterlaten. Dus ja... De inzichten die ik van Jeanne kreeg voelden goed en verhelderend. Ik had die toen nodig. We leefden in een helse periode. Coronavirus, Coronagolven, Coronasterftecijfers, Coronaregels, lockdown, beperkingen, ...

‘Gelukkig mag je vandaag je mama gaan bezoeken,’ sprak mijn linker Hufter.

Het was maanden geleden dat ik mijn mama nog had gezien. De afstandsregels en de lockdown hadden hier alles mee te maken.

Smile though your heart is aching
Smile even though it's breaking
When there are clouds in the sky, you'll get by
If you smile through your fear and sorrow
Smile and maybe tomorrow
You'll see the sun come shining through for you

Gelukkig scheen de zon. Toch een lichtpuntje in deze donkere periode voor velen. Ik genoot van het landschap en de muziek in mijn oortjes terwijl ik naar Oostduinkerke fietste.

De grote deuren schoven open. Ik ontsmette mijn handen en begaf me naar de balie. De receptioniste keek me achterdochtig aan.

‘Nee, ik heb geen Covid,’ grinnikte mijn rechter Hufter.

‘Ik kom voor mijn mama. Gisteren heb ik hiervoor getelefoneerd.’

‘Tja... Dat was gisteren. Vandaag mag er niemand op de afdeling, er zijn besmettingen. U kunt de zak met gewassen kledij hier afgeven. De verpleegster heeft haar vuile was hier klaargezet om met u mee te geven.’

Ik slikte.

‘Dus, ik kan mijn mama vandaag niet bezoeken?’

‘Ik vrees van niet. Wij moeten strikt de regels volgen.’

‘Kan ik via de buitenkant van het gebouw haar kamer zien?’

‘Ik zal eventjes kijken in het systeem... Ja, op de parking achteraan. Haar kamer is op de derde verdieping.’

Ik nam de zak en verbeet de opgekomen tranen.

‘Dank u.’

Buiten deed ik mijn mondmasker af en nam een grote hap lucht, stopte de tas in mijn fietszak en reed naar de achterkant van het gebouw. Ik nam mijn gsm en toetste het nummer van mijn mama in. Ik spiedde alle vensters van de derde verdieping af.

‘Hallo, mama. Kan je eventjes aan het raam komen. Ik sta op de parking.’

Ik slikte de enorme krop in mijn keel weg. Daar stond ze ineens. Ze zwaaide. Ik wuifde terug. Ze kon geen woord uitbrengen. Ik alleen het hoogstnodige.

‘Ik heb je kledij afgegeven aan de receptie en zal binnen een paar dagen terugkomen. Hopelijk mag ik dan wel binnen.’

Ik legde af, zwaaide nogmaals en reed weg. De tranen liepen langs mijn wangen. De weg werd troebel. Even verder hield ik halt op de zeedijk, droogde mijn tranen, ging op een terras zitten en bestelde me een koffie. De recente versoepelingen waren nu meer dan welkom. We mochten terug een terrasje doen.

‘Hey, Elize. Dat is lang geleden.’

‘Hey. Wil je iets drinken?’

‘Een Duveltje zou nu wel smaken.’

Ik genoot van mijn koffie en luchtte mijn hart. Het deed deugd om het aan iemand te kunnen vertellen: mijn twijfels, mijn tranen en ook een beetje mijn woede.

‘We geraken er wel uit. Kijk naar de positieve kant. Kijk naar Moeder Natuur in al haar pracht. Geen mens die de beplantingen op het strand en in de duinen platstampt. Het is hier zo rustig. Gelukkig kunnen we nu ook terug van het zonnetje genieten op een terras. Kom. We gaan nog iets drinken.’

‘Ik ben echt blij dat we terug een terrasje kunnen doen. Een tijdje terug was het ook zo’n prachtig weer, dus sprak ik af met iemand uit mijn bubbel. We gingen in het park op een bank zitten met anderhalve meter afstand tussen ons. We zaten een uurtje of twee met elkaar te kletsen in het zonnetje. Wat deed dit deugd. Toen stelde mijn bubbelvriend voor om een koffie te halen op de Kaai. Daar kon je drankjes kopen aan het venster. Zogezegd, zo gedaan. We besloten onze koffie te nuttigen op een bankje rechtover het vissersmonument. Eerst reed een combi voorbij. Ze keken ons argwanend aan, alhoewel we nog steeds op anderhalve meter afstand zaten. Twee minuten erna kwam een motard voorbij. Hij stopte en deed teken dat we moesten vertrekken. Ik begreep het niet. We deden toch niets verkeerd? Nog geen seconde erna kwam een tweede motard. Hij gilte dat we moesten vertrekken. Ook een koppel even verderop moest het ontgelden. Die man wou nog in discussie gaan, want eigenlijk deden we niets fout. Of wel?’

‘Ik denk dat de ordediensten het zelf niet meer weten.’

‘Je zou wel eens gelijk kunnen hebben. De regeltjes veranderen dan ook constant en sommige zijn echt absurd.’

Tien dagen later...

‘U mag hier plaatsnemen. Ze komen straks met uw mama.’

Ik ging zitten en keek rond. Hopelijk duurde het niet te lang. We hadden maar een half uur tijd. De Coronaregels in het revalidatiecentrum waren enorm strikt. Zo hadden we afgesproken dat ik vandaag zou komen, mijn papa binnen drie dagen en nog eens drie dagen later mijn broer. Gelukkig had mama iemand op haar kamer waar ze mee kon praten. Zo was de eenzaamheid niet zo heftig. Eindelijk was ze daar. De verpleegster reed haar tot bij de tafel. Ik stond op.

‘Mevrouw, u moet op uw stoel blijven zitten. Anderhalve meter afstand houden!’

Ik schrok terwijl ik mijn tranen verbeet. Dit was echt de hel.

‘Willen jullie iets drinken?’

‘Voor mij een citroenlimonade. En jij, *muize*?’

‘Voor mij ook.’

Verdrietig staarde mijn mama voor zich uit.

‘Hoe is het met de jongens? Veel veranderd zeker?’

Ik slikte. Ze had haar kleinkinderen al meer dan een jaar niet meer gezien.

‘Ze worden groot hé, mama. Van wie zouden ze dit geërfd hebben?’

Ik kon toch een glimlach op haar gezicht toveren.

‘Ik heb je gewassen kledij mee en zal die straks aan de verpleegster geven. Er zit ook een tijdschrift in zodat je iets te lezen hebt.’

Ze knikte alleen maar.

‘Papa komt de volgende keer en dan je broer.’

‘Ja. Papa mist jou. Ik weet niet hoelang je hier nog moet blijven. Wanneer het terug mijn beurt is wil ik die wel aan papa doorgeven. Ik kan ook gewoon je was komen ophalen aan de receptie en die terug komen afgeven. Dan kan ik zoals de vorige keer op de parking komen staan en je opbellen.’

Haar gezicht klaarde terug op. Ik zag de verpleegster naderen.

‘Mevrouw, het is tijd om terug naar de kamer te gaan.’

Ik stond op en terwijl de verpleegster eventjes praatte met een collega stapte ik voorzichtig op mijn mama af en legde bevend een

hand op haar schouder. Ze legde haar hand op de mijne. Ik trok mijn hand voorzichtig weg en stond in twee tellen terug op anderhalve meter afstand. Mijn hart bonkte in mijn keel. Ik volgde hen tot aan de lift.

‘Hier moet je echt afscheid nemen. We mogen dezelfde lift niet nemen.’

‘Dag, mama. Tot de volgende keer. Hou je goed.’

Ze knikte met tranen in haar ogen terwijl de liftdeuren sloten. Ik stapte in de andere. De deuren schoven dicht. Ik liet mijn tranen de vrije loop. Verdriet? Woede? Neen. Ik voelde me machteloos.

‘Jeanne... Je moest al lang in je bed liggen. Maak je moeder niet wakker of de poppen gaan terug aan het dansen.’

Jeanne grinnikte terwijl ze haar vader observeerde. Hij had gedronken. Ze merkte het aan de manier waarop hij naar haar keek. Zijn ogen stonden glazig. Hij lispelde ook.

‘Ik kan niet slapen, vader. Zou de volle maan er voor iets tussen zitten?’

‘Je bent veel te slim voor jouw leeftijd, kind. Kom. Ik breng je terug naar jouw nest.’

Jeanne deed voorzichtig de deur van haar slaapkamer open en klauterde terug in bed. Haar vader dekte haar toe.

‘Vader, je kunt toch nooit te slim zijn?’

Lachend keek hij haar aan en wreef over haar blonde krullen.

‘Nee, inderdaad. Je kan nooit te slim zijn, maar soms is het beter om je dom voor te doen. Niet iedereen begrijpt slimme mensen. Soms worden we zelfs aan de kant geschoven.’

Jeanne fronste.

‘Ze zeggen in de stad dat je een tovenaars bent en dat het onheil op ons afkomt? Is het waar, vader?’

Jan zuchtte. Hoe kon hij dit aan zijn dochter uitleggen zonder haar schrik aan te jagen. Ze hielden hem in de gaten. Ze hadden hem al meermaals een verbod opgelegd. Hij mocht niet meer over *toverie* spreken.

Jeanne, als je iets wil bereiken, dan moet je er volledig voor gaan, je verdiepen in veel onderwerpen, er zeer hard door gepassioneerd zijn en vooral niet te veel tijd besteden aan de vraag: ‘Wat als ...?’ We weten allemaal dat onze tijd beperkt is en ongelofelijk kostbaar. Het heeft dan ook geen zin om je zorgen te maken over hoe je eruitziet. Echte schoonheid zit vanbinnen. Het is onmogelijk om aan de buitenkant te stralen als je licht aan de binnenkant is gedoofd. Ook belangrijk: je moet je eigen keuzes en beslissingen durven te nemen, want iedereen kan de wereld veranderen, op zijn eigen manier. Het allerbelangrijkste is dat je altijd en overal jezelf blijft hoe gek dat ook is. Kijk met de juiste ogen naar de wereld rondom jou. Als jij magie ziet dan is er magie. Als jij denkt dat er iets niet klopt, dan klopt het ook niet. Doe wat je hart je ingeeft en vergeet daarbij nooit ofte nimmer: als je magie wil in je leven, dan moet je er vooral in durven te geloven.’

Hij boog zich voorover en kuste Jeanne op haar voorhoofd boven de geboortevlek.

‘En nu slapen.’

Hij verliet voorzichtig de slaapkamer. Jeanne staarde naar het plafond terwijl ze luisterde naar de nachtelijke geluiden. Misschien zou ze op die manier wel de slaap kunnen vatten. In de verte hoorde ze de achterdeur piepen. Ze sprong uit bed en keek door het raam naar buiten. Ze zag haar vader het huis verlaten. Hij liep naar een silhouet in de schaduw. Jeanne verstarde. Wat was hier aan de hand? Ze sloop haar kamer uit, daalde de trap af en liep naar de achterdeur. Ze stapte naar buiten en volgde haar vader en het silhouet de nacht in. Waar gingen ze heen? Jeanne voelde de frisse ondergrond onder haar voetzolen. Na een lange tijd stappen hoorde Jeanne in de verte de zee. Gingen ze naar het strand? In de duinen hielden ze plots halt. Jeanne sloop naar de top van een van de duinen en hield zich schuil achter het hoge helmgras. Het silhouet trok met een tak een grote cirkel in het zand. In het midden van de cirkel maakten ze vuur. Jan nam vier fakkels en lichtte die op. Hij zette ze op verschillende plaatsen op de lijn van de cirkel. Jeanne dacht na. Het duurde eventjes voor ze doorhad dat hij die had geplaatst op de vier windrichtingen. Ze hoorde haar vader en het silhouet dingen zeggen. Ze zat echter te ver om het goed te kunnen horen en te

kunnen ontrafelen. Even later doofden ze de fakkels en het vuur met zand. Jeanne sloop de duin af en repte zich naar huis voordat haar vader zou ontdekken dat ze hem was gevolgd. Bibberend kroop ze terug in bed en staarde naar het plafond. Ze hoorde de achterdeur terug piepen. Haar vader was thuis. Nu ze terugdacht aan wat ze had gedaan, kon ze zichzelf wel voor de kop slaan. Ze nam zich voor om zo'n risico's nooit meer te nemen. Haar nieuwsgierigheid had haar veel ellende kunnen opleveren en nu was het ook geen tijd om 's nachts alleen de weg op te gaan. Ze voelde het zand tussen haar tenen en sloot haar ogen.

‘Jeanne! Wat heeft dit te betekenen?’

Cathelijne keek haar woest aan terwijl ze de eens witte lakens omhoog hield. Jeanne verstarde en verstopte haar gezicht achter haar kom melk terwijl ze die leeg slurpte.

‘Ik had je gisteren toch gevraagd om je te wassen voor je ging slapen. Wel?’

‘Excuseer, moeder. Ik ben het vergeten.’

‘Vergeten? Je bent het vergeten... Wil je erbij lopen als zovele andere in deze stad? De geur die sommigen achterlaten in de straten is echt niet te harden.’

‘Ik zal het nooit meer vergeten. Moet ik je helpen met de was?’

Schaapachtig keek Jeanne in de richting van haar moeder. Ze durfde haar vader niet aan te kijken. Cathelijne antwoordde niet en liep woedend de keuken uit.

‘Jeanne... Jij bent je gisteren niet vergeten te wassen, want toen ik je over je haren wreef in bed waren die nog vochtig. Wat is hier aan de hand?’

Jeanne sloeg haar ogen naar beneden. Ze durfde hem niet aan te kijken.

‘Ik vroeg: wat is hier aan de hand?’

Woest sloeg hij met zijn vuist op tafel. Jeanne verstarde. Hoe kon ze zich uit deze situatie redden? Ze begon te jammeren. Ze wist dat haar vader er niet tegen kon dat zijn dochter huilde.

‘Ik ben je deze nacht gevolgd.’

Jan verstarde.

‘Jij bent mij gevolgd?’

‘Met alles wat ik over jou hoor in de stad ben ik bang dat er met jou iets zal voorvallen. Ik heb ook een gesprek opgevangen tussen jou en moeder. Ik weet dat je niet meer over *toverie* mag spreken. Toen ik je vannacht hoorde vertrekken, ben ik je gevolgd,’ jammerde Jeanne terwijl ze nog steeds naar de lege kom melk staarde.

Jan liep in cirkels rond de tafel. Telkens hij in Jeannes buurt kwam, trok ze zich weg uit schrik dat ze een klap zou krijgen. Hij grijnsde.

‘Wat heb je gezien?’

‘Alles.’

‘Wat heb je gehoord?’

‘Niets.’

‘Goed zo. Houden zo. Ik wil het hier nooit meer over hebben. Dit blijft ons geheim. Afsproken?’

Jeanne knikte, nam haar lege kom en waste die af. Haar vader verliet zuchtend het huis. Jeanne wist dat ze hem had teleurgesteld. Ze zou een tijdje uit zijn buurt blijven. Misschien kreeg hij toch enigszins begrip.

Jeanne staarde verdrietig in het niets terwijl ik haar vragend aankeek.

‘Het silhouet... Het was Mechelyne. Blijkbaar deden ze dit ritueel telkens het volle maan was.’

‘Wat wilden ze hiermee bereiken?’

‘Ze wilden de duivel bij me weghouden. Mijn moeder was er nog altijd van overtuigd dat ik een kind van hem was. De wereld had brave meisjes nodig. Ik was een kind met wilskracht en doorzettingsvermogen. Herkenbaar?’

Ik zuchtte. Natuurlijk herkende ik dit.

‘Weet je, Jeanne. Als kind, wanneer ik me niet goed voelde, reed ik met mijn fiets naar de begraafplaats van mijn dorp. Ik slenterde langs de graven en nam plaats op een bankje om tot rust te komen. Alleen daar vond ik de stilte die ik zo nodig had. Ik had het gevoel dat niemand me begreep. Ik hield een dagboek bij waarin ik al mijn twijfels schreef.’

Jeanne glimlachte.

‘Ik begrijp je maar al te goed. Die stilte vond ik op het strand aan de vloedlijn. Ik kon uren naar de zee staren en mijn gedachten met

haar meegeven.'

'Ooooo... Dat ken ik ook. De zee is mijn beste vriendin. Al mijn geheimen liggen veilig bij haar op de bodem.'

'Hoe komt het dan dat je haar nooit meer gaat bezoeken?'

'We leven in nare tijden nu.'

'Elize, kind, laat je niet bang maken. Leef je leven. Als je behoefte hebt om je te laten omarmen door haar wateren, dan moet je dit doen.'

'Mijn leven leiden? Nu is dit echt niet mogelijk. De Coronaregels zijn er en die moeten we naleven.'

Jeanne lachte.

'Elize... Je leeft maar één keer. Leef je leven ...'

Wat was het stil op straat. Alleen de buurvrouw durfde het aan om met haar hondje buiten te gaan na middernacht. Telkens hield ik mijn hart vast. Wat als er een politiepatrouille zou passeren en haar tegenhouden? De straten waren leeg en verlaten. Geen kat te zien behalve zij en haar viervoeter. Ik keek door het raam naar de maan en de sterren en werd er mij meer en meer van bewust dat ik ooit een wens het universum had ingestuurd. Ik wilde rust in mijn leven. Rustiger dan dit zou het nooit worden.

‘Elize, je bent weer aan het dromen.’

Mijn linker Hufter had gelijk. Mijn bovenkamer stond nooit stil. Ik stelde mij bij alles vragen. Wanneer ik naar het nieuws keek of de krantenkoppen las viel ik van de ene verbazing in de andere. Toen ik de voorzitter van een bepaalde partij hoorde lallen: ‘we moeten de niet-gevaccineerde straffen,’ kreeg ik zo’n vlag van woede over me heen. Ik dacht aan de beelden die ik net had gezien. In Hong Kong sloten ze mensen op in metalen containers. Quarantaine noemden ze dit. Wanneer je in contact was gekomen met een Coronapatiënt werd je met de bus naar zo’n kamp gebracht. Ganse appartementsblokken werden zo leeggehaald. Dit gebeurde zelfs wanneer je niet ziek was en geen symptomen had. Het minimumverblijf was twee weken. Indien je je hiertegen verzette, werd je behandeld als een crimineel, platgespoten en weggevoerd. Waarom toonden ze die beelden niet in het nieuws op televisie? Waarom kwam dit niet in de kranten? Ik

besloot geen nieuwsberichten meer te volgen, blokkeerde alle nieuwssites op mijn Facebookpagina net als de pagina's van alle politieke partijen en hun aanhang want scrollen maakte me misselijk. Iets posten in verband met mijn twijfels over Covid durfde ik bijna niet meer. De verwijten waren niet mals. Meer zelfs... Mensen waarmee ik een jarenlange vriendschapsband had verdwenen ineens uit mijn lijst. Eentje zei: 'Elize, ik herken je niet meer.' Nochtans was ik nog altijd dezelfde persoon. Alleen het feit dat ik kritisch naar het gebeuren keek, werd me niet in dank afgenomen. Nog een andere schold me uit voor *vorte vis* omdat zijn broer niet de nodige zorgen kreeg in het ziekenhuis door de niet gevaccineerde. Toen ik hem repliceerde dat dit niet de schuld was van de mensen die zich niet lieten prikken maar wel van de overheid en hun besparingsplannen in de zorg kreeg ik de wind van voren. Zijn woorden zal ik nooit meer vergeten: 'Jij denkt dat je de Jeanne d'Arc bent van deze tijd.' Ik moet er nog altijd om lachen. Jeanne d'Arc vind ik echt geen verwijt, eerder een compliment. En toen was er de druppel die mijn emmer letterlijk liet overlopen. De zus van Robin verweet me voor fasciste. Meer zelfs... Ik was een smet op de nagedachtenis van haar broer omdat ik niet in de wetenschap geloofde en Robin dit wel altijd had gedaan. Ik vroeg haar: welke wetenschap? Ik had een vat olie op de vuurhaard gegooit. Ik voelde de figuurlijke brandstapel onder mijn voeten smeulen en liet mijn tranen de vrije loop uit onbegrip en onmacht. Ik nam me voor om mij koest te houden, mijn gedachten en twijfels niet meer te delen. Ik voelde me alleen met mijn onzekerheden en opinies over het gebeuren.